

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Prescripțiunea hotărârilor Comerciale, de d-l Anibal Teodorescu;

JURISPRUDENȚĂ;

Curtea de Casație s. I. Stanciu Cornășeanu cu Maria Pr. Athanasie;

Idem s. II: V. Colceag cu Ana. V. Colceag;

Tribunalul Fălcui: Preotul G. Codreanu, pentru sperjur;

Judecătoria Ocol. II Craiova: Samitca cu S. Vachtel și A. Leiborici, cu o Notă de d-l Dem. D. Stoenescu;

Judecătoria Ocol. Drăgășani: Vasile Rogojinaru și S. Minoiu cu Elena Stelniceanu, cu o Notă.

Prescripțiunea hotărârilor comerciale

În Mai, 1905, Tribunalul Comercial de Ilfov a avut să se pronunțe asupra unei specii, care, după cât știm, se prezintă atunci pentru prima oară judecătorilor noștri, și adică se cerea validarea unei popririi făcute pe temeiul unei sentințe comerciale, de la a cărei pronunțare trecuseră mai mult de zece ani, iar debitorul opunea prescripțiunea titlului pe baza art. 947 c. com. Tribunalul, pentru anumite motive, a admis incidentul, a găsit că titlul, ce se executa, era prescris și deci a invalidat poprirea (1).

Un al doilea caz identic a fost judecat în acelaș mod tot de către Tribunalul de mai sus, în ziua de 15 Octombrie 1905 (2), iar acum de curând prescripțiunea de zece ani a fost opusă unei hotărâri comerciale înaintea judecătorului ocolului I, București, care însă a respins incidentul (3).

Am făcut această scurtă expunere enumerativă a cazurilor, de cari ne vom ocupa în articolul de față, pentru a arăta, pe de o parte, că chestiunea este nouă — ea nu a apărut odată cu punerea în aplicare a Codului comercial, în 1887 — iar, pe de altă parte, că instanțele noastre judecătorești i-au dat soluțiuni diferite, ceea ce face să ne aflăm în fața unei chestiuni controversate.

Importanța soluțiunii reiese de la prima vedere. Sunt astăzi atâția, cari au în portofoliile lor titluri de creanță derivând din afaceri co-

merciale și cari stau în așteptare de mai bine de zece ani fără ca să fi început vre-o executare contra datornicilor lor. Se vor vedea ei oare, toți acești creditorii îngăduitori, în trista situațiune de a auzi, că drepturile lor confirmate prin hotărâri judecătorești sunt prescrise și că, prin urmare, rău au făcut că au așteptat zece ani, fără măcar ca vre-un text de lege să-i fi prevestit sau să le fi spus aceasta? Ar fi o lovitură și prea crudă și prea neașteptată pentru ei.

* * *

Chestiunea, ast-fel cum a fost pusă de către cei dintâi, cari au ridicat înaintea instanțelor noastre judecătorești incidentul de prescripțiune decenală, a fost pusă în mod greșit, căci ei nu au fost consecuenți cu teoria, pe care, foarte probabil, o importaseră din străinătate. În adevăr, s'a susținut că din moment ce o hotărâre este comercială, trebuie să i se aplice prescripțiunea comercială de 10 ani, căci nu se poate concepe cum, dacă dreptul în sine este prescriptibil prin trecere de zece ani, hotărârea, care nu face de cât să-l confirme, să fie prescriptibilă prin trei zeci de ani? Fără îndoială că nu se poate aplica hotărârei o prescripțiune mai lungă de cât cea necesară dreptului însuși și a proceda alt fel, este a proceda nelogic.

Dar atunci, pentru ca să fim complect logici, nu este suficient să cerem numai aplicarea celei mai lungi prescripții cunoscută de codul nostru comercial, ci încă să ținem seamă că, după lege, sunt drepturi, cari se prescriu prin trecere de cinci ani, (art. 949 c. com.), de trei ani, (art. 950), de doi ani, (art. 952), de un an (art. 953, 954, 955 și 956, n° 2) și, în fine, de șase luni, (art. 956, n° 1), și că numai acolo, unde codul nu a statuat un timp de prescripțiune mai mic, se aplică prescripțiunea de zece ani, (art. 947). Ar trebui așa dar să zicem că hotărârile comerciale se prescriu prin aceiași trecere de timp, care este necesară prescrierii dreptului însuși, ce ele confirmă. Și atunci am avea hotărâri, cari s'ar prescri prin zece ani, prin cinci, prin trei,

(1) Dreptul, 1905, n° 50. I. Paulopol cu N. Paraschidis.

(2) G. Teodoru cu A. Laufer. Dos n° 2029/93.

(3) A. Blumenfeld cu L. Langmantel. Dos. 2170/94.

prin doi, printr'un an și prin șase luni. Aceasta ar fi consecința logică și neîndoioasă a principiului, că hotărârilor comerciale li se aplică prescripțiunea prevăzută în codul de comerț, și ast-fel ar trebui să fie pusă chestiunea (4).

* * *

Ce se poate spune în sprijinul acestei teorii?

Primul punct, pe care caută să-l stabilească preconizatorii ei, este că hotărârile judecătorești nu operează novațiune (5), că adică, dacă litigiul asupra căruia a intervenit hotărârea era de natură civilă, și hotărârea își păstrează același caracter și invers, dacă dreptul originar era comercial, hotărârea va fi comercială. Odată pusă această premisă—și aceasta fără greutate, căci adevărul cuprins în ea nu este contestat nici de autorii cari nu împărtășesc noua teorie a prescripțiunii hotărârilor comerciale (6)—, se pare că ușor se poate ajunge la concluziune, căci se continuă a se zice: dar, dacă hotărârea este un act comercial, ea trebuie supusă prescripțiunii stabilite de legiuitor prin codul de comerț; ori, pentru motive de accelerarea afacerilor comerciale, art. 947 din acest cod fixează la zece ani cea mai lungă prescripțiune în comerț. Așa dar, aceste hotărâri vor fi supuse prescripțiunii decenale și aceasta cu restricțiunea finală a art. 947: «în toate cazurile în cari prin acest codice sau prin alte legi nu s'a stabilit o prescripțiune mai scurtă», restricțiune, pe care noi am relevat-o atunci, când am arătat cum trebuie pusă chestiunea. Am văzut cari sunt cazurile excepționale; hotărârile intervenite asupra lor se vor prescri prin diferite termene, toate mai scurte de 10 ani. Așa, de pildă, o hotărâre dată asupra unei cambii se va prescri prin cinci ani, iar una asupra unui contract de transport prin trecere numai de șase luni.

Iată dar cum din principiul că hotărârile nu operează novațiune se ajunge a se stabili, cu oare care ușurință chiar, că hotărârilor date în comerț le este aplicabilă prescripțiunea comercială.

Se mai aduce în susținerea acestei teze și un alt argument, tras din considerațiunile generale, cari au călăuzit pe legiuitor la alcătuirea codului de comerț; se mai zice anume că aproape toate termenele au fost prescurtate, pentru ca litigiile să poată fi tranșate cât mai repede și aceasta pentru motivul în deobște admis, că afacerile unui comerciant nu pot fi sub imperiul nesigu-

ranței ci, din potrivă, situațiunea lui trebuie să fie în tot momentul cât se poate mai limpede. Comerciantul lucrează tot-d'a-una prin credit și s'ar putea ca acesta să i se refuze sau să nu i se mai acorde de cât într'o foarte restrânsă măsură atunci, când interesele lui aduse înaintea justiției ar avea nevoie de un timp prea îndelungat pentru fi apărute.

Ori, acest principiu tradus în lege ar fi eludat, dacă ar trebui să se aștepte 30 de ani, ca să se execute o hotărâre obținută contra unui comerciant și din afaceri comerciale. Aceiași considerațiune, care a prezidat la prescurtarea termenelor atunci, când a fost vorba de exercițiul drepturilor, trebuie să prezideze și acum, la executarea hotărârilor, cari constată aceste drepturi, căci și într'un caz și în altul sunt la mijloc claritatea situațiunii comerciantului și siguranța creditorilor săi.

Nu ar fi o anomalie ca, de exemplu, nu numai acțiunea cambială dar chiar dreptul în sine să se prescrie prin trecere de cinci ani, iar hotărârea dată asupra cambiei prin 30 de ani?

De alt-fel, zice-se, nici dreptul nici textele de lege nu se opun la aplicarea art. 947 c. com., căci cu tot caracterul generic al art. 404 proc. civ., care fixează termenul de 30 ani, pentru prescrierea hotărârilor judecătorești, art. 740 din același cod zice că: «Toate legile, decretul și regulamentele contrarii legii de față, afară de dispozițiunile coprinse în codul comercial, sunt desființate». Ori, este neîndoios că una din aceste dispozițiuni este și art. 947 C. com., din moment ce se dovedește că el se referă și la hotărârile comerciale.

Cam acestea sunt argumentele care se aduc pentru susținerea teoriei aplicării prescripției comerciale și la hotărârile date în comerț.

* * *

La această argumentare se opune o alta, care după noi are cei mai mulți sorți de izbândă.

Este adevărat, se zice, că hotărârea nu operează novațiune în ceea ce privește natura dreptului, ce ea confirmă, dar aceasta nu îndreptățește să se conchidă la aplicarea aceleiași prescripțiuni și ei ca și dreptului originar. «Hotărârea este un titlu de ordine publică, cum zice Vivante (7) cu caracter judecătorec și nu comercial... Ea nu produce novațiune în dreptul ce consacră; însă îl apără contra excepțiunilor, cari ar putea să-l atace și să-l anuleze în starea sa de mai înainte; ea îl investește cu valoarea ei formală de act public și judecătorec și îl face ast-fel, în cât îl pune la adăpostul unei prescripțiuni scurte, care l'ar fi amenințat la început».

(4) Aceasta este de altfel și părerea d-lui D. Alexandresco: *Dreptul Civil Român, 1901*, vol. VII, p. 577, nota.

(5) Ercole Vidari: *Corso di Diritto Commerciale, 1898*, vol. IX, p. 501, n° 9096. *Dreptul: loco cit.*

(6) Cesare Vivante: *Trattato di Diritto Commerciale, 1905*, vol. V, p. 705, n° 2215.

(7) *Loco cit*

Acestă întâmpinare ni se pare hotărâtoare în tranșarea chestiunii, căci, cu toate că nu se operează novațiune, trebuie să facem o deosebire fundamentală între acțiunea, care derivă din drept și aceea, care derivă din titlul executoriu (*actio iudicati*).

Cea dintâi se bazează pe un drept contestat în generalitatea cazurilor iar cea de a doua pe un drept constat și confirmat judecătorește și dacă, din punctul de vedere comercial, era vre-un interes pentru ca prima acțiune să se exercite într'un interval de timp mai mult sau mai puțin scurt, acest interes dispăre cu totul atunci când este vorba de exercițiul celei din urmă, adică de executarea hotărârei.

În adevăr, atât cât comerciantul se găsea în litigiu, soarta afacerilor lui era cu totul nesigură, căci ea depindea de tranșarea favorabilă sau defavorabilă a litigiului. Atunci legiuitorul a găsit că-i ușurează situațiunea, prescurtând termenele și sil'nd ast-fel pe aceia cari ar pretinde, că au vre-un drept contra lui, să și-l exercite cât mai în grabă. Dar oare această nesiguranță mai persistă ea și după ce s'a obținut o hotărâre, care a rămas definitivă? Mai poate fi vorba de îndoială atunci, când se știe că comerciantul are să plătească pe baza titlului atât sau atât? De sigur că nu. Situațiunea lui, prin chiar obținerea titlului, s'a clarificat și atunci, pentru că se admite că în contra unui comerciant pot exista foarte bine titluri, cari se prescriu prin trecere de trei zeci de ani, pentru-ce nu s'ar admite ca toate titlurile să se prescrie prin trei zeci de ani, cu atât mai mult cu cât interesul de a se proceda cu celeritate numai persistă.

În al doilea rând, dacă este să fim logici, după cum am mai spus, trebuie să aplicăm fie-cărei hotărâri prescripțiunea aplicabilă însu-și dreptului, ce ea confirmă. Dar atunci ne am isbi de următorul inconvenient de cea mai mare gravitate: de câte-orî s'ar executa o hotărâre dată în materie comercială, din cauza intereselor contrarii ale părților s'ar ivi contestațiuni asupra naturii însă-și a dreptului, s'ar susține de către o parte, de exemplu, că afacerea a fost comercială și că, prin urmare hotărârea s'a prescris prin trecere de zece ani, iar de către adversar, că afacerea a fost civilă și că urmează deci că titlul se poate executa timp de trei zeci de ani. S'ar repune așa dar în discuțiune natura dreptului, care a făcut obiectul primei acțiuni și atunci cum ar mai rămâne cu principiul *autorității lucrului judecat*? I s'ar aduce cea mai serioasă și mai patentă atingere — ceia-ce ni se pare cu totul imposibil.

Dar nici din punctul de vedere al textelor de lege teoria prescripțiunii comerciale nu este mai

fericită. În adevăr, pentru-ca o dispozițiune din Codul comercial să fie contrară art. 404 Proc. civ., trebuie ca ea să fie în ceea-ce privește redacțiunea, tot atât de categorică ca textul acestui articol—caz numai în care ar putea fi respectată, după cum o cere art. 740 Proc. civ.— Ori, art. 947 C. com. este foarte departe de a îndeplini această condițiune. El nu vorbește de timpul cât pot fi executate hotărârile obținute în comercial, ci pune principiul generic, că, în această materie, prescripțiunea ordinară este de zece ani. Și se mai poate zice atunci că un text atât de general derogă de la art. 404 Proc. civ., care este special? Credem că nu.

Dar apoi, art. 947 face parte din titlul II al cărței a IV a codului comercial, carte care tratează despre *exercițiul acțiunilor comerciale și despre durata lor*, ceia ce ni se pare, că arată cu prisosință că legiuitorul nu a înțeles a vorbi și despre prescripțiunea hotărârilor comerciale (căci *actio iudicati* nu este o acțiune comercială), ceia ce ne face să ne întoarcem, când este vorba de prescripțiunea hotărârilor, la singurul articol, care o reglementează, la art. 404 Proc. civ. De alt-fel, toate dispozițiunile privitoare la executare fie în civil, fie în comercial, sunt trecute în procedura civilă, pe care legiuitorul a numit-o ast-fel nu pentru a o deosebi de cea comercială, care nici nu există, ci de procedura penală.

* * *

Când se argumentează pentru aplicarea la hotărâri a prescripțiunii comerciale, se pleacă, după cum am mai spus-o, de la o premisă foarte adevărată: aceia că hotărârea nu operează novațiune, dar se raționează în mod sofistic, când se susține că, din moment ce ne aflăm tot în materie comercială, trebuie să aplicăm prescripțiunea comercială, căci alt-fel am eluda principiul că ea este scurtă tocmai pentru a facilita tranșarea afacerilor comerciale. Acest principiu este adevărat, este just, dar nu-l putem aplica de cât acolo, unde însuși legiuitorul l'a aplicat și în cazul nostru legiuitorul nu l'a avut de loc în vedere. A face uz de dânsul în această chestiune (pentru că prescripțiunea în comercial este liberatorie)⁽⁸⁾, ar fi a pronunța adevărate decăderi din drepturi într'o materie de ordine publică, acolo unde legea nu zice nimic. Și putem noi face acest lucru numai prin simplă analogie cu ceia ce se petrece la exercitarea acțiunilor comerciale?⁽⁹⁾

(8) D. Alexandresco: *Loco cit.*

(9) A se vedea, în oare care legătură cu obiectul articolului nostru, decizia Curței de Casație, s III, din 13 Septembrie, 1906, care hotărăște că o instanță comercială, începută și lăsată în părăsire, se prescrie prin 30 ani, conform art. 1891 C. c., întru cât în legea comercială nu există nici un text, care să deroge de la această regulă de drept comun (*Curierul judiciar*, 1906, No. 60).

Să nu confundăm ceia ce nu este realizat cu realitatea. Poate că este injust și anormal ca acela, care cu o cambie nu putea să aștepte de cât cinci ani, odată ce a obținut hotărîrea, care nu face de cât să i confirme dreptul, să poată aștepta trei zeci de ani. Poate că legiuitorul ar trebui să intervină, călăuzit tocmai de principiul salvagădării intereselor comerciantului și în această privință ar fi încă multe de zis, dar până atunci noi trebuie să păzim legea, căci *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere possumus*.

Anibal Teodorescu

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 11 Septembrie 1906

Președenția D-lui CH. PEREKYDE, Prim-președinte

Stanciu Cornășeanu cu Maria Pr. Atanasie

Prezumpțiunea muciană.—Acte de cumpărare și împrumuturi făcute de soție cu autorizația și asistența soțului. — Dacă soțul e în drept a cere anularea unor asemenea acte pe temeiul prezumpțiunii muciane.

Orî de câte orî soțul, a asistat pe soție pentru autorizare la toate actele de împrumuturi și cumpărări intervenite între soția sa și cei împrumutați sau vânzători, dînsul nu mai poate cere anularea tuturor acelor acte pe temeiul prezumpțiunii muciane, intru cât o asemenea prezumpțiune este înlăturată în drept.

Decisiunea 344/906.—Respins recursul făcut de Stanciu Cornășeanu contra decisiunii Curții de apel din București, s. I cu No. 257/902, dată în proces cu Maria Atanasie.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat I. Nădejde în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat I. Brătescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

«Curtea de apel își însușește în totul motivele sentinței No. 104/904 a Trib. Ilfov, s. II și ne respinge mai întîi proba testimonială și apoi însuși apelul, confirmând respingerea acțiunii așa cum ne făcuse și tribunalul.

«În timpul căsătoriei mele legitime cu Maria Pr. Atanasie i-am făcut donații deghizate sub formă de cumpărări, vânzări, bani dați cu ipotecă făcute cu banii mei, dar ascunse în acte ce părea intervenite între soția mea și alte persoane, figurând eu numai ca soț pentru autorizare. Acele acte cari deghizau donațiile făcute soției în dauna copilei mele din prima căsătorie sunt arătate atât în acțiunea mea la Trib. Ilfov, s. II, cât și în sentința No. 104 a acelei secțiuni.

«Am cerut anularea acelor donații și întoarcerea lor în patrimoniul meu: 1) Pentru că soția mea n'a avut altă avere de cât cea prevăzută în actul său dotal, consistînd într'un loc viran în valoare de 3525 lei și din avere mobilă în valoare de lei 3598 bani 65, act transcris la No. 957/76 la Trib. Ilfov, s. III. N'a avut nici danie nici moștenire, căci nu există act de danie, nici acceptare de moștenire și nici nu avea de la cine, căci tatăl său murise înainte de 1876 susținea deci că prezumpțiunea muciană continuînd a exista la noi, ca și în țările de drept scris din Franța, după introducerea codului Napoleon, cum am dezvoltat argumentarea în concluziile scrise la tribunal și mai ales la Curtea de apel,

justiția să anuleze toate acele acte, și să-mi întoarcă toată averea mea, considerînd-o ca a mea în baza prezumpțiunii muciane. De și această prezumpțiune mă dispensa de orî-ce probă, mă oferam a proba cu martori că ea n'a avut altă avere și că n'a căpătat altă avere prin danie, moștenire de la alții, tot de odată ceream, pe lângă actele ce prezentam, să dovedesc cu martori, că eu am fost negustor și că am dispus de avere. Mi s'a respins acest temei sub motiv că prezumpțiunea muciană nu mai există iar proba cu martori ca inadmisibilă. 2) Am zis că, dacă justiția ar crede că prezumpțiunea muciană nu mai există, să anuleze donațiile deghizate făcute către soție sub masca de cumpărări, vânzări etc. susținînd că nu mi se poate cere contracte și că fiind vorba de dol din partea soției spre a despoia copila din prima căsătorie, avînd în vedere că dacă s'ar aplica la donațiile deghizate între soți principiul de la actele autentice, atunci donațiile deghizate între soți, cari sunt și o fraudă la lege, în potriua cărora legiuitorul în măsură excepțional de aspre, n'ar putea fi nici odată dovedite, căci soțul care vrea să i se facă donație legalizată n'ar da nici odată contra act, făcînd orî cînd ușoară anularea și deci legea ar rămîne literă moartă, am cerut deci să completez cu martori dovada că soția mea n'a avut avere parafernala și că eu am fost bogat. Mi s'a respins și acest mod de a vedea. Deci constatîndu-se că Curtea a comis violarea legii, fie neadmitînd existența prezumpțiunii muciane, fie interpretînd greșit principiile și dispozițiile legale, relative la donațiile deghizate între soți, fie și sub forma de acte oneroase față cu terții, tot odată a comis exces de putere neadmitîndu-mi proba cu martori în specia adusă înaintea ei, de și eram în cas de dol contra mea și de fraudă la lege. E și omisiune esențială nemotivînd respingerea probei».

Avînd în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că în timpul căsătoriei recurentului Stanciu Cornășeanu cu soția sa Maria, azî Maria Pr. Atanasie, întimată în recurs, aceasta a cumpărat mai multe imobile și a dat diferite sume de bani cu împrumuturi pe ipotecă, constatate toate cu acte autentice în regulă; că, după desfacerea căsătoriei prin divorț, Stanciu Cornășeanu a intentat acțiune contra fostei sale soții Maria Pr. Atanasie, pentru anularea actelor de cumpărări și împrumuturi, ca fiind donațiuni deghizate din parte sa, cerînd pe baza prezumpțiunii muciane, restituirea averii coprinsă în acele acte; că, ambele instanțe de fond, au respins acțiunea ca neîntemeiată;

Considerînd că instanțele de fond constatînd în fapt că recurentul Stanciu Cornășeanu, a asistat ca soț pentru autorizare, la confecționarea tuturilor actelor a căror anulare se cere prin acțiunea de față;

Considerînd că față cu o asemenea constatare pe care se menține în drept înlăturarea prezumpțiunii muciane, mijlocul de casare tras din prelinșa violare a regulilor care guvernează în această materie, se găsește neîntemeiat;

Considerînd că se constatînd din decisiunea atacată că recurentul Cornășeanu n'a cerut să dovedească prelinșele donațiuni deghizate, ci s'a întemeiat tot pe prezumpțiunea muciană pe care a invocat-o în sprijinul acestor donațiuni;

Considerînd că ast-fel fiind mijloacele de casare invocate se găsesc neîntemeiate;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 11 Septembrie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

V. Colceag cu Ana V. Colceag

Divorț. — Termenul de recurs în această materie.— Proba cu martori.— Facultatea judecătorilor de a admite sau nu ascultarea de noi martori peste cei deja ascultați.—(Art. 245 C. civ., art. 44 din legea Curții de Casație din 1905, și art. 206 Pr. civ.).

1. Dispozițiunile art. 245 C. civil ne fiind abrogate prin legea Curței de casație din 1905, urmează că în materie de despărțenie, termenul de recurs este tot acel de trei luni prevăzut de sus citatul articol, mai cu osebire că însăși art. 44 al legii Curței de casație respectă termenile prevăzute de legi speciale.

2. Dacă proba cu martori are a fi admisă de judecători, când legea nu se opune la asemenea cerere, judecătorii însă nu sunt obligați a repeta acea probă, ori de câte ori părțile o cer; din contra, art. 206 Pr. civ. lasă cu totul la facultatea judecătorilor, prelungirea cercetărilor pentru a se aduce și alți martori, afară de acei deja ascultați, și se opune chiar la mai multe prelungiri, pentru acest scop.

Decisiunea 191/906.—Respins recursul făcut de Vasile Colceag contra decisiunii Curței de apel din Iași, s. I cu No. 29/906, dată în proces cu Ana V. Colceag.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Aurel Iliescu în dezvoltarea incidentului de neadmisibilitatea recursului din două puncte de vedere: că nu s'a făcut recursul în termen de 2 luni și că nu s'a alăturat copia după decizia atacată cu recurs.

Pe d-l avocat R. Dragomirescu în combateri.

Deliberând,

Asupra incidentului de inadmisibilitate a recursului, pe motiv că recursul e făcut peste termenul de 2 luni prevăzut de art. 44 din legea Curței de casație și că nici nu este însoțit de copia hohărirei atacată cu recurs (*);

Având în vedere, că după art. 245 Cod civ. termenul de recurs în contra hotărârilor definitive în materie de divorț este de 3 luni din ziua comunicării hotărârii;

Considerând că acest termen a rămas în ființă și după legea din 1 Iulie 1905, pentru modificarea unor articole din legea Curței de casație, care a redus termenul de recurs în materie civilă la 2 luni, de oare ce dispoziția specială din codul civil relativă la despărțenie, n'a putut fi modificată printr-o dispoziție generală și mai ales că chiar art. 44 al legii citată, respectă termenile prevăzute de legi speciale;

Că, prin urmare, dispoziția art 245 C. civ. nefiind abrogată, urmează că în materie de despărțenie, termenul de recurs e de 3 luni, așa că incidentul în ce privește termenul e nefondat;

După care:

S'a ascultat d-l avocat R. Dragomirescu în dezvoltarea motivelor de casare;

D-l avocat A. Iliescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare susținut:

«Onorata Curte îmi respinge dovada cu martori, fără nici un motiv de apreciere, violându-mi dreptul de apărare pe care mi-l dă legea».

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că recurentul a cerut înaintea Curței de apel a-i admite proba cu martori pentru a combate reclamațiunea de divorț a soției sale; că Curtea de apel examinând lucrările din dosar și văzând că din aceste lucrări rezultă suficiente mijloace pentru a cunoaște și aprecia împrejurările cauzei, a respins cererea;

Considerând că dacă proba cu martori are a fi admisă de judecători, când legea nu se opune la asemenea cerere, judecătorii nu sunt obligați însă a repeta acea probă ori de câte ori părțile o cer; din contra, art. 206 Pr. civ. lasă cu totul la facultatea judecătorilor prelungirea cercetărilor, pentru a se aduce și alți martori afară de acei deja ascultați și se opune chiar la mai multe prelungiri pentru acest scop;

Că așa fiind, Curtea de apel a fost în drept să refuze cererea de a aduce noii martori, când o asemenea probă fusese admisă și repetată înaintea tribunalului și Curtea avea destule elemente pentru cunoașterea și aprecierea împrejurărilor cauzei;

Că, prin urmare, Curtea n'a violat nici un text de lege, așa că motivul de casare e neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge;

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FĂLCIU

Audiența de la 4 Septembrie 1906

Președenția D-lui AL. MANDREA, Membru de ședință

Preotul G. Codreanu, dat judecăței pentru sperjur

Sentiința penală No. 842

Sperjur.—Elementele delictului.—Obligație.—Caracterizarea ei juridică.—Indoeală asupra elementului intențional.—Achitare.

Caracterizarea juridică a obligației pe temeiul căreia s'a deschis acțiunea publică pentru sperjur, e imperioasă pentru aprecierea ulterioară a împrejurărilor.

Elementul intențional e neapărat pentru existența delictului de sperjur.

Tribunalul,

Având în vedere rechizitorul sub No. 6290/906 a parchetului de pe lângă acest tribunal, în contra Preotului Gh. Codreanu, pentru delictul de sperjur;

Având în vedere depunerea sub jurământ a martorului N. Ionescu, concluziunile d-lui procuror, și apărarea inculpatului;

Având în vedere că faptele sunt următoarele:

În timpul vieții lui Haralambie Ionescu, în anul 1893, Diaconul lotu îi împrumută o sumă de 317 lei, și cum se pare că def. Ionescu în lipsa unui avut material vizibil și apreciabil inspira puțină încredere, creditorul a convenit să primească drept cheazășie obligațiunea Preotului Codreanu de a plăti suma datorită din prețul ce se va realiza, din vânzarea unui loc, proprietate a Elenei Ionescu, soția lui H. Ionescu, încă de pe atunci defunctă și care compunea prin efectul morții ei, patrimoniul minorilor succesori.

Inculpatul Preot Codreanu prin legăturile lui de înrudire cu minorii Ionescu, fiind moșul lor putea fi îndrituit să-și ea o atare îndatorire. Se întâmplă însă că locul nu se vinde de către H. Ionescu și nici în timpul minorității erezilor — ci de către Nicu Ionescu, unul din moștenitorii după ce atinge majoritatea.—Preotul Codreanu, nu are nici o participare la vânzare. După ce trece un an aproape de la vânzare, Diaconul lotu intență acțiune civilă în contra Preotului Codreanu, înaintea judecătoriei din Huși pentru a fi îndestulat cu suma de 317 lei. Înaintea primei instanțe se apelează la conștiința părâtului de atunci, inculpatului de astăzi, să jure dacă nu s'a obligat să plătească.

Întâiul jurământ în instanța de apel se anulează și se supune pentru a doua oară unul jurământ decizor pe Preotul Codreanu. Diaconul lotu s'a prezentat personal în instanță și cu toate acestea nu înfățișează titlul de creanță. În urma prestării jurământului, Diaconul lotu, depune plângere la Parchet, în contra Preotului Codreanu pentru sperjur. Procesul civil se termină la 13 Iunie 1906 și plângerea se prezintă la 14 Iunie 1906, imediat a doua zi după ce judecata luase jurământul

(*) În ce privește incidentul relativ la nealăturarea pe lângă recurs a copieii hotărârii atacate cu recurs, a se vedea decizia Curței de casație, s. I, No. 212/906, publicată în Curierul Judiciar No. 42 din 906.

inculpatului. Diaconul Iotu avea dar asupra sa obligațiunea și putea dacă procedul său nu era umbrît de lipsă de sinceritate, s'o exhibe în judecata civilă. Inculpatul Codreanu îndată ce i se arată obligația nu ezită s'o achite. Parchetul deschide acțiunea publică ce ne interesează.

Având în vedere coprinsul obligației care este: 317 adecă 317 lei, sub-semnatul Preot Gh. Codreanu din Huși am a răspunde Diaconului Iotu tot din Huși din prețul ce se va prinde pe locul defunctei Elena Ionescu.

Având în vedere că din punctul de vedere juridic, chitanța pe temeiul căreia s'a deschis acțiunea publică pentru sperjur nu coprinde o obligațiune personală directă a inculpatului, ci prezintă caracterul unei fidejusiuni, în ori-ce caz al unei obligațiuni condiționale. Această caracterizare răsare neîndoios din termenii în care e concepută obligațiunea și care desvălesc spiritul ce a determinat întocmirea și emiterea ei; că, precizarea lămurită și sigură a caracterului juridic ce însușește obligațiunea e de o capitală însemnătate pentru aprecierea ulterioară a faptelor ce au concurat până la sesizarea parchetului și în parte din acel moment până astăzi la judecată.

Având în vedere că în genere unul din elementele neapărate pentru existența unui delict și dar și a delictului de sperjur, este elementul intențional.

Având în vedere că din expunerea faptelor, astfel cum ele s'au desfășurat în instanță, se păstrează netăgăduite împrejurările următoare: a) Obligațiunea subscrisă de inculpatul Preot Codreanu datează din anul 1892 Octombrie 10, deci de acum 14 ani; b) vânzarea locului din a cărui preț chezeșiuise Preotul Codreanu să plătească suma de 317 lei, se făcuse de o altă persoană de cât el; c) la efectuarea vânzării și numărarea prețului inculpatul n'a participat, și în fine despre existența formală a unei chitanțe sub ori-ce formă ar fi ea, Diaconul Iotu nu amintește în decursul judecății civile.

Având în vedere că timpul însemnat—14 ani—strecurat de la iscălirea obligațiunei și până la introducerea acțiunei civile, precum și forma sub care Preotul Codreanu își însușea obligațiunea, impunea—era chiar o datorie de conștiință—Diaconului Iotu ce reclama, să prezinte chitanța în judecata civilă; că, dacă e posibil să nu dispară din memorie amintirea unui fapt petrecut în trecut—e de asemenea posibil, cel puțin în aceeași măsură să se șteargă din memorie existența lui, când în deosebi, faptul ce se evocă nu reprezintă un moment important în viața unei persoane;

Și oare, în scurgerea vieții unui om, însărcinarea ce 'și aproprie de a îndeplini pentru un altul o obligație anumită—pe care acesta n'ar voi sau n'ar putea s'o execute, se prezintă cu fizionomia unui fapt de neuitat? Că mai departe, însăși faptul inculpatului Preot Codreanu de a plăti creanța, cu toate că a jurat, de îndată ce i s'a arătat chitanța, denotă din parte-i o atitudine corectă; că, nu se poate deduce din această efectuare a plății o circumstanță defavorabilă lui, pentru bunul cuvânt, că nu se vede interesul ce l'ar fi îndemnat,—credința de scăpare prin împăcare de sub oprobiul acțiunei publice, de sigur nu; că e obștește cunoscută această imposibilitate și apoi inculpatul și prin situațiunea sa socială și prin starea sa materială, în poziție de a se sfătui cu persoane competente;

Că, în definitiv, dacă complexul de împrejurări enunțate nu îndreptățesc poate a afirma cu desăvârșită certitudine lipsa intențiunei delictuoase în faptul adus în sarcina inculpatului, ele sunt însă de natură să producă o serioasă și profundă îndoială în cugetul tribunalului; că reprezentantul ministerului public n'a articulat și analizat nici o împrejurare care să evidențieze reua credință a inculpatului; că dacă, justiția trebuie să reprime cu severitate și fără considerare de persoană, ori-ce fapt aduce o perturbare gravă ordinii publice și o jignire dureroasă bunelor moravuri—ea trebuie în

acelaș timp să cumpănească cu rigurozitate circumstanțele și să despice cu meticulozitate intențiunea părților pentru a nu consacra prin hotăririle sale procedurile caprițioase;

Că dar față cu considerațiunile expuse, tribunalul urmează să achite pe Preotul Codreanu.

Pentru aceste motive, tribunalul achită, etc.

(ss) Alexandru Mandrea, M. Brăileanu.

Grefier Donea.

JUDECATORIA OCOLULUI II CRAIOVA

Audiența de la 12 Decembrie 1905

Samitca cu S. Vachtel și A. Leibovici

Competință. — Poprire. — Unde are a se adresa cererea de poprire. — (Art. 456 Pr. civ.).

Cererea de poprire se adresează tribunalului sau judecătoriei unde își are domiciliul terțiul poprit sau la acela al domiciliului debitorului.

Judecata,

Asupra excepțiunei de incompetență;

Având în vedere că după art. 456 Pr. c. cererea de poprire se poate face la domiciliul celui de al treilea sau al debitorului;

Având în vedere că debitorul Leibovici, domiciliat în Iași prin cartea de judecată No. 155/905 rămasă definitivă și investită cu formula executorie No. 256 a fost obligat de această judecătorie să răspundă reclamanților R. și I. Samitca lei 255 bani 55 costul unei furnituri ce i-a făcut; că așa fiind domiciliul său pentru această afacere s'a hotărît în mod definitiv la Craiova;

Vezând și art. 372 Pr. c. și 95 legea judec. ocol. respinge excepțiunea.

Judecător (s) Ion N Popescu.

Notă. — Excepțiunea de incompetență rezolvată prin cartea de judecată de mai sus, credem că trebuia a fi admisă de judecată. Din jurnalul publicat rezultă că deși debitorul și cel de al treilea aveau domiciliul la Iași, totuși nu s'a admis cererea de declinare de competență, spre a se trimete la Iași afacerea ca să fie judecată acolo *poprirea*. Motivul judecătorului este faptul, că se consideră domiciliul primei acțiuni, care era comercială, acțiune în baza căreia s'a făcut *poprirea* și ca consecință și *poprirea* considerată a-facere comercială.

Sunt de părerea contrară, de oare ce *consider poprirea, ca o nouă judecată*, la care va trebui ținute în seamă articolele din procedura civilă, de la secția V-a, cap. II, art. 455—466, având în vedere art. 458, care zice: «Prezidentul... pe de altă parte *va cita* atât pe cel de al treilea, cât și pe datornic *comunicându-li-se și copie* de pe cererea de poprire *odată cu citația*», ca la ori ce acțiuni. Judecata aceasta se va face conform art. 459 pr. civ., dându-se o hotărâre nu-

mită de validare (art. 460). Și art. 456 ne spune unde va fi introdusă cererea de poprire? — «Această poprire se va face după o cerere ce creditorul va adresa la *tribunalul domiciliului celui de al treilea sau al datornicului*». Un articol foarte lămurit. Judecătorul, în chestiune de poprire, va fi deci obligat a ține seamă de domiciliul său al terțiului sau al datornicului.

În speță, poprirea e cerută în baza unei hotărâri comerciale; la poprirea aceasta trebuie aplicat art. 897 din codul comercial? Cred că nu.

Poprirea o consider independent de judecata primă, de la care s'a luat hotărârea și poprirea fiind o nouă judecată, regulile din procedura civilă, lege specială în materie de poprire, vor trebui să conducă pe judecători.

Deci poprirea cerută la judecată, el va trebui s'o considere ca o chestiune de procedură civilă, nici de cum ca o afacere comercială, neținând în seamă hotărârea în baza căreia se cere poprirea, dacă este civilă sau comercială, pentru competența instanței, ci aceasta va avea-o în vedere la discuția în fond. Așa că art. 456 pr. civ. trebuie aplicat strict.

Mai trebuie a se avea în vedere și caracterul poprirei — o procedură de urmărire silită și un act de conservare, în speța noastră (în privința caracterului poprirei, vezi: D. Negulescu, Teoria Poprirei, ediția II, 1906, București, p. 9), — caracter, care reese din spiritul legii de procedură civilă, fiind o măsură de executare, guvernată numai de legea de procedură civilă.

Competent va fi dar, tribunalul domiciliului terțiului și al debitorului, conform principiului *actor sequitur forum rei*. Și mai este și art. 907 cod. com. foarte clar în aliniatul al doilea: «Partea interesată în o cauză comercială, va putea de asemenea să urmărească și să poprească pentru daunele coprinse în titlul său sumele sau efectele datorite debitorului său de către un al treilea, conformându-se dispozițiilor art. 456 și următorii din codicele de procedură civilă», articol care trebuie aplicat în cauză, nesocotindu-l abrogat, după cum e socotit de o parte din jurisprudență.

Dem. D. Stoenescu.

Craiova,

Avocat.

JUDECATORIA OCOLULUI DRAGAȘANI

Audiența de la 7 Septembrie 1906

Cartea de judecată civilă No. 1566

Vasile Rogojinaru și Șerban Minoiu cu Elena Stelniceanu

Acțiuni. — Dreptul mai multor persoane de a fi împreună reclamanți când există între ei un interes comun.

Pământ rural. — Anularea actului de vânzare, făcut contra art. 7 din legea rurală. — Competința ju-

decătorului de ocol de a judeca în prima instanță, acțiunea în anulare, când valoarea pământului nu trece de 1500 lei capital sau 150 lei venit.

Pământ rural. — Instreținarea lui în condițiile legii rurale și a le art. 132 din Constituție.

Legea din 28 Aprilie 1887, care declară alienabile locurile din raza orașului. — Ce se înțelege prin acele locuri. — (Art. 62 din legea jud. de ocoale; art. 6, 7, 8, 9 și 14 din legea rurală de la 1879).

1) Mai multe persoane pot fi împreună reclamante, când între ele există o legătură de interes cu privire la pricină și când dreptul se întemeiază pe același fapt juridic.

2) Art. 62 din legea judecătorilor de ocoale din 1896, dând în competența acelor judecători judecarea în primă instanță a ori ce fel de acțiune mobiliară până la valoarea de lei 1500 capital sau 150 lei venit, iar prin ultimul aliniat al aceluiași articol, declarând scutite de taxa timbrului și de ori-ce alte cheltueli de procedură, toate acțiunile privitoare la pământurile rurale date locuitorilor sătenii, și declarate inalienabile prin legile de improprietărire, abrogând în același timp prin art. 125 din acea lege, toate dispozițiunile contrarii ei, prin aceasta a înțeles a crea și pentru acțiunile relative la pământurile rurale, două grade de jurisdicție, dând în competența judecătorilor de pace ca primă instanță, judecarea unor asemenea acțiuni, când valoarea imobilului în litigiu nu trece de 1500 lei capital sau 150 lei venit, și în aceea a tribunalului când valoarea sa venit imobilului trece de această sumă, abrogând astfel dispozițiile art. 6, 7, 8, 9 și 14 din legea interpretativă a legii rurale din 1879, ca fiind contrarii legii judecătorilor de pace.

3) Legea rurală din 1864, și cea interpretativă din 1879 nu oprește, ci din contră, admite formal instreținarea pământurilor rurale, însă numai către un alt sătean sau către comună, cu condiție ca noul achizitor să fie cultivator de pământ, să nu fi mai fost improprietar după legea rurală, și să nu fi avut deja prin cumpărătoare sau moștenire vre-o o întindere mai mare de pământ peste cel fixat de lege.

4) De și prin legea de la 28 Aprilie 1887 s'a declarat alienabile locurile din raza orașului însă, prin locuri dobândite de locuitori în raza orașului, locuri cari se pot aliena, se înțelege numai locurile de casă iar nu și cele de muncă.

Judecata,

Având în vedere opoziținea făcută de Elena Stelniceanu tutorea def. Alecu Stelniceanu, contra cărței de judecată a acestei judecătorii No. 818/906, prin care s'a admis acțiunea în petițiunea de hereditate a reclamanților Vasile Rogojinaru și Șerban Minoiu, cari cereau revandicarea unui pogon și jumătate pământ rural de muncă, situat în comuna Drăgășani vecin astăzi: La răsărit cu drumul Cimitirului, la apus cu Ilie N. Miu, la mează-noapte cu șoseaua Suteștilor și la mează-zi cu Cimitirul, precum și anularea actului de vânzarea acestui pământ fiind făcut contrar art. 7 legea rurală, 1 și 2 din legea interpretativă de la 1879;

Având în vedere susținerile d-lui avocat Ciobanu din partea oponentei și a d-lui J. Michăescu din partea reclamanților;

Având în vedere și actele depuse de ambele părți la dosar;

Având în vedere că d-l avocat al oponentei a cerut a se respinge acțiunea în ce privește pe reclamanța absinte Vasile T. Rogojinaru și a-i se acorda din parte-i cheltueli;

Considerând că dupe dispozițiile art. 63 Procedura civilă mai multe persoane pot fi împreună reclamante când între ele există o legătură de interes, cu privire la pricină, și când dreptul se întemeiază pe același fapt juridic; cum în speța aceasta există, solidaritatea calităților reclamanților nu se poate înlătura; deci această cerere se respinge ca nefondată;

Asupra incidentului de incompetență:

Având în vedere susținerile d-lui avocat al opo-
nentei;

Considerând că prin dispozițiunile art. 62 din legea judecătorilor de pace din 1866, se dă în competența judecătorilor de ocoale a judeca în primă instanță și prin urmare cu drept de apel, orî-ce acțiune imobiliară până la valoarea de 1500 lei capital sau 150 lei venit, iar prin ultimul alineat al acestui articol declarându-se scutite de taxa timbrului și de orî-ce alte cheltuieli de procedură toate acțiunile imobiliare privitoare la pământurile date locuitorilor săteni și declarate inalienabile, urmează învederat că legiuitorul a înțeles să creeze două grade de jurisdicțiunii și pentru aceste acțiuni, dându-le a fi judecate în competența judecătorilor de ocoale, ca primă instanță, când valoarea imobilului în litigiu nu trece suma de 1500 lei, fie-că este o acțiune în revendicare fie-că numai înjănulare a unui act de înstrăinare de pământ rural;

Considerând că aceasta fiind principiul stabilit de legiuitor prin art. 62 sus citat, iar prin art. 125 din legea judecătorilor de ocoale abrogându-se toate dispozițiunile contrarie acestei legi, rămâne neîndoios că dispozițiunile articolelor 6, 7, 8, 9 și 14 din legea interpretativă a art. 7 din legea rurală să fie abrogate ca contrarii legii judecătorilor de pace, ast-fel incidentul de incompetență urmează a se respinge ca nefondat;

In fond:

Având în vedere că dupe cum se constată din actele din dosar și din certificatul liberat de Primăria Urbei Drăgășani No. 1269/906, Nița V-va T. Rogojinaru a primit pământ pe categoria cu brațele ce s'a convenit clăcașului Tudor Rogojinaru, soțului său atunci decedat, și pe care pământ ea l'a administrat ca tutoare a nevrâsnicilor ei copii până la majoratul lor, că ei au devenit majori, și au luat de atunci pământul în stăpânire și că la anul 1889 a vândut soțului opo-
nentei locul în litigiu, cu actul autentificat de trib. Vâlcea la No. 773 și transcris la No. 629/89, că acest pământ fiind prevăzut în tabela lit. A la No. 1340 este situat în indiviziunea XIV cu loc de muncă; Pe acest pământ se constată din certificatul No. 1269/906 că a fost improprietărit mortul Tudor Rogojinaru, figurând în tabelă pe văduva sa Nița pentru nevrâsnicii reclamanți de azi, dupe cum se găsește și în actul de vânzare;

Cumpărarea privind chiar acel pământ, reese destul de lămurit că pământul ce s'a cumpărat este al reclamanților din cel dobândit în virtutea legii rurale de către autorii reclamanților, și dar odată ce soțul opo-
nentei a cumpărat acest pământ, evident că a recunoscut prin acest act că vânzătoarea Marița I. Minoiu, mama reclamantului Șerban, avea toate însușirile de a vinde pământul ca moștenire a lui Rogojinaru, și că contestația calității mamei reclamantului ca moștenitoare a lui Tudor Rogojinaru, este fără efect, atât din acest punct de vedere cât și din acela că s'a stabilit cu acte și martori de la pronunțarea cărței de judecată opo-
sată că mama reclamantului Minoiu era fca lui Tudor Rogojinaru; că din toate acestea este stabilit că Șerban Minoiu este fiul Mariei vânzătoarea, și aceasta fca clăcașului T. Rogojinaru, nefestarea calității reclamantului Șerban Minoiu este nefondată;

Având în vedere că legea rurală din 1864 și cea interpretativă din 1879, nu opresc, ci din contră admit formal înstrăinarea pământurilor rurale numai însă către un alt sătean sau către comună cu condițiunea

ca noul achisitor să fie cultivator de pământ și să nu fi avut deja prin cumpărătoare sau moștenire vre-o întindere mai mare peste cel fixat prin lege, și legiuitorul prin art. 132 din Constituțiune nu a înțeles să desființeze acele dispozițiuni, ci a dat un caracter constituțional acestor legi, însă după cum se constată din actul de vânzare și din desbateri, soțul opo-
nentei cumpărător, nu a fost sătean cultivator de pământ, ci cetățean urban, comerciant și proprietar în capitala București, și nu putea dobîndi prin cumpărătoare proprietatea pământului rural care'l deține;

Având în vedere că de și prin legea specială sancționată la 28 Aprilie 1887 publicată în *Monitorul Oficial* No. 25/87 s'a declarat alienabile locurile din raza orașului, însă după cum se vede din declarările categorice făcute cu ocazia discutării legii la Senat la 1 Aprilie 1887 dupe care prin locuri dobîndite de locuitori în raza orașului, locuri care nu se pot aliena, se înțelege numai locurile de casă și prin urmare condiția neapărat pentru validitatea unei vânzări a unui loc din raza orașului Drăgășani, dobîndit de locuitorii acelei comuni conform legii de improprietărire ca să fie alienabil, e să fie loc de casă nu mai mare de 400 stâneni patrați;

Că din certificatul No. 1269/906 al Primării Urbei Drăgășani prezentat de reclamant, se constată că locul de casă și grădină ce s'a dat lui Tudor Rogojinaru este situat în com. Drăgășani, mahalaua Bârsanu, iar cel de litigiu care e un pogon adică 1296 stâneni se constată că este situat la câmp, loc de muncă, pe divizia XVII după plan, și de și prin actul de vânzare, i s'a dat denumirea loc de casă, aceasta s'a făcut numai în scop de a se pune în concordanță cu dispozițiunile legii, el fiind pământ de muncă. Acest pământ ne putând fi înstrăinat actul de vânzare este nul de drept conform art. 1 și 2 din legea interpretativă a legii rurale din 13 Februarie 1879;

Considerând că din momentul ce acest act este declarat de lege nul, apoi prescripțiunea decenală invocată de opo-
nente, nu-și mai are locul într-o cât posesiunea este conservată pe baza unui titlu nul, care nu poate servi ca just titlu conform art. 1895 și 1896 C. civ., și proprietatea pământurilor rurale nu se pot dobîndi prin prescripțiune de cât numai de cei către care se pot aliena, adică către comună sau vre-un alt sătean cultivator de pământ care nu a fost improprietărit sau nu are întinderea recunoscută de lege;

Pentru aceste considerante, respinge, ca ne fondată opoziția, etc.

Judecător (s) I. Kosliansky.

Notă. — În privința primului punct din cartea de judecată, relativ la competență, a se vedea în sensul cărței de judecată, dec. cas. s. I, No. 363/903, publicată în *Curierul Judiciar* No. 51/903, pag. 404, cum și dec. aceleiași secțiunii No. 225/902, publicată în *Curierul Judiciar* No. 54/902, pag. 444. În sens contrariu, Curtea de apel București, secția II, dec. 192/901, *Curierul Judiciar* No. 54/902, pag. 445. (N.R.)

Anunțăm pe cititori că a apărut ediția a II-a a Vol. I din TRATATUL DE DREPT CIVIL al d-lui profesor D. Alexandresco.

Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare: mandat sau ramburs.

Legat în pânză lei 20, cu piele la cotor lei 21.

Toți acei cari au făcut abonament la această operă, sunt rugați a cere volumul, după dorință, broșat sau legat, prin o carte poștală, indicând esact numele și adresa, și trimițând prin mandat poștal restul datorat, împreună cu porto-poștal spre a se putea îndată expedea volumul.